

POEZIJA

Milan Dekleva

Šepavi soneti

1

Presegli smo zenit. Lunin strah
sonetizira.
Kar vemo, je brez izvira,
darovani dah.

Veliki Pok, upor snovi: ga Bog
privatizira?
Tisto prej je le, v objemu mira,
neustvarjenega jok.

Preveč daljave škodi. Vlažen mah
prerašča kvarke.
Metulj je v igri z zrakom prah.

Sonca preštejmo, štejmo žarke:
na končnem polju čaka večni šah.

2

Živčne duše se selijo v veverice.
 Propad sveta, rojevanje želoda,
 mrzla zavest ubitih, čustvo svoda:
 vse je nič, ostalo so kaprice.

Buda je jeseni grah, strok je deževje.
 Tišji so orgazmi, manj je otrok.
 Razum je prazen, absoluten krog,
 oblečene so ženskeice, golo je drevje.

Še bo čakanja, še bo pela kanja,
 še bodo leta šla v kosti,
 še se bo v srcu obrnila kri,
 bolnik se bo boril za milost spanja.

Kar bo, se večno meri s tem, kar ni.

3

December je strog in resen,
 skeleče ga sončev obrat.
 Obljube letijo v liku jat,
 romance načenja plesen.

Svet je neznosno dovršen,
 kot nedovršni glagol biti.
 Nekdo se hoče v niču skriti -
 v hipu je bog. In izgubljen.

Zaljubljenec, črn od pohote,
 ni tak. Živi za svoje zmote.

Živi, pozablja, pada v sen.
 Napada žensko kakor Franki Gote.
 V hipu je bog. In ves leden.

V polnem, sočnem zrenju je praznina.
V mlečni, komaj shojeni ljubezni
je praznina. Udi angelov so jezni,
trdi iščejo tolažbe v puhu spleena.

Eon, utelešena praznina, ve za slast.
Seme, ki izteče iz ničesa, lepa smrt
erotičnih dotikov, je praznina, vrt,
ki se osipa, ko še vse gre v rast.

Klije v nas, praznina, a zori za čas.
Vse, kar vrže senco, ji postaja last.
Tudi virus v mozgu, ki ima svoj jaz.

Skoz svetlobo gre praznina, v past
Bližine, v smrtni hropec, prazen glas.

Minljivost merimo, ker nam je dana
večnost, smisel za odsotno.
Tih spomin, ki dela dušo potno,
je podoba mame: blizka, a neznana.

Čas pripada snovi: zvonu, teži, uri,
pesku, senci, vzmeti in kristalu,
vzgonu, prepolavljanju atoma, valu
v celičnem spominu. Ampak čas so duri

ponovitve. Isto vstopa kot privid.
To, kar pri vrnitvi nas razburi,
je sprememba, tujost ljubega, je mit.

Torej merimo le nič, ki ne mineva:
niti lunin pulz ne bitje sonca -
milost, da začeto ne razume konca,
razkrojenost speva.

Priti z jokom, nem oditi -
 tako se v amaterski drami
 godi zavesi. Vmes znabiti
 zlesti v naročje kaki dami.
 Čuti. Biti neodkrita ruda
 v opuščeni, nepotrebni jami.

Ždeti. Biti smešnoriti Buda.
 Nenadoma skočiti, z litote
 na Luno. Vernik nevere, Juda.
 Prevesti smisel v črne zmote,
 saj od popolnosti je svet ubog.
 Kliti. Biti obsojen brez porote.

Oditi nem pomeni: razumeti jok.

Ljubezen je trda, naklepna predanost.
 Nasnujemo besede, v sled za opuščajem -
 odidemo na novo pot za istim krajem.
 V telo se vračamo, v slastno razklanost.

V danost.
 Vse, kar opuščamo, nas le ima močnejše,
 svobodo daje nam, kar nas z dotiki greje:
 nespremenljiva je medzvezdna uigranost.

Katero osončje je žensko? Kaj boli
 meglenice? Kam je v celično zasnovo
 soneta vpisan čas? Čas in zavest, da ni

le v trajnem smisel tega, kar je novo?
 Pevec brez jezika ve, skozi naval krvi
 in vinski kašelj: Česar še ni, je že, gotovo!